

ги заведе на учение въ Русия. Затова той пжтувалъ изъ България като учителъ, писалъ книги, ходилъ въ Цариградъ, опозналъ се съ много хора, и мисълта му била винаги да намъри български момичета, които биха отишли въ Русия. Тамъ, като се изучатъ въ женскитъ училища, да се завърнатъ въ България, та да отворятъ училища и за българкитъ. Родителитъ не се съгласявали да изпратятъ децата си въ чужбина, но Захарий все мислѣлъ, че ще склони нѣкои да се съгласятъ.

Сполучливъ опитъ.

Единъ день Захарий Княжески*) билъ въ Стара Загора. Бавилъ се тамъ нѣколко деня и се показвалъ много веселъ. Хората го разпитвали, какво го е развеселило тѣй много, но той не казвалъ нищо.

Захарий Княжески.

Презъ мартъ, три деня преди Благовещение, единъ мжжъ, срѣдна пора, извелъ петъ момчета на възраст 14-15 годишни, качилъ ги на коне, качилъ се и водачътъ имъ на своя конъ и потеглили къмъ Казанлъкъ. Хората, като се вгледали, познали, че пжтникътъ е Захарий Княжески, но тѣ не познали,

кои сж момчетата, които пжтуватъ на другитъ коне съ него.

— Кжде водишъ момчетата, Захарий? — го пита неговъ познатъ.

*) Нарекълъ се Княжески, защото го издържалъ рускиятъ князь Самаринъ.